

Arrest

nr. 87 603 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 2 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij diende op 14 juli 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 22 januari 2007 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het beroep werd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 20 april 2007 verworpen. Het cassatieberoep werd door de Raad van state op 29 juni 2007 niet-toelaatbaar verklaard.

- 1.3. Eerste verzoekende partij diende op 2 augustus 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 24 september 2010 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrestnr. 57.088 van 28 februari 2011 bevestigd.
- 1.4. Eerste verzoekende partij diende op 17 februari 2012 een derde asielaanvraag in. Op 20 februari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.
- 1.5. Eerste verzoekende partij diende op 2 augustus 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 januari 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Deze beslissing vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. 90 998) dat verworpen werd door de Raad bij arrestnr. 87 602 van 13 september 2012.
- 1.6. Op 26 augustus 2011 diende eerste verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 8 november 2011 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Deze beslissing vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (rolnr. 90 851), dat verworpen werd door de Raad bij arrestnr. 87 604 van 13 september 2012.
- 1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof ten aanzien van eerste verzoekende partij op 2 februari 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde B. Z. (...) + 2 kinderen

B. Z. (...), °01/03/2004

B. M. (...), °30/05/2005

geboren te Grozny, op (in) 22.07.1982

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/ werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift blijkt dat de tweede en derde verzoekende partij respectievelijk geboren zijn op 4 maart 2001 en 30 mei 2005 en aldus minderjarig zijn, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Zij beschikken gezien hun leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot

nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het, in eigen naam, wordt ingediend door de tweede en derde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota voor zover het werd ingediend door de tweede en derde verzoekende partij, is derhalve gegrond.

Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster beroept zich in haar enig middel op: *“Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met de artikelen 7, 9bis, 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van het vertrouwensbeginsel, schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen in zonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen.”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele en materiële motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing als volgt (samenvattend) is gemotiveerd:

“RECTO

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

Op 28/ werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum "

Dat in de eerste plaats moet worden vastgesteld dat dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen ten aanzien van eisers in hun hoedanigheid van asielzoekers;

Dat eisers echter geen asielzoekers zijn maar dat zij een aanvraag 9ter en een aanvraag 9bis hangende hadden;

Dat er helemaal geen rekening vermelding werd gemaakt hiervan in de bestreden beslissing.

Dat er dan ook niet kan worden vastgesteld of er al dan niet rekening werd gehouden hiermede nu de bestreden beslissing is genomen ten aanzien van de "uitgeproceduurde asielzoeker"

Dat dit een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering uitmaakt in strijd met de artikelen 9ter, 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;

Dat bovendien, door een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren zonder te antwoorden op de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door de eisers op basis van de artikelen 9ter en 9bis van de wet van 15 december 1980, de tegenpartij het algemeen bestuursbeginsel miskent dat er moet worden beslist over een aanvraag tot machtiging tot verblijf alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren;

Dat de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat het toekomt aan de tegenpartij om eerst een beslissing te nemen over de aanvraag tot machtiging tot verblijf die werd ingediend alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren;

Dat aldus de Raad van State heeft geoordeeld in een arrest nr. 85.524 van 22 februari 2000: " Considérant que la requérante prend un moyen unique de la violation notamment du principe de bonne administration en ce qu'un ordre de quitter le territoire ne pouvait lui être délivré aussi longtemps qu'il n'avait pas été statué sur sa demande introduite en application de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15

décembre 1980" (RASSART H., « La jurisprudence du Conseil d'Etat concernant l'article 9 alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980» (1998-2000), R.D.E., 2000, n° 109, p.323-330) ;

Dat de tegenpartij helemaal niet is overgegaan tot een ernstig onderzoek van de medische redenen alsook niet overgegaan is tot een ernstig onderzoek voor wat betreft de regularisatie op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Dat in toepassing van een ander arrest van de Raad van State van 1 oktober 2009, op de tegenpartij de verplichting rust om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen, in toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waaronder het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf en ook de buitengewone omstandigheden die werden ingeroepen, alsook een eventuele schending van fundamentele rechten die werd ingeroepen in het kader van deze aanvraag (RvSt., nr. 196,577 van 1 oktober 2009);

Dat de bestreden beslissing daarom moet worden beschouwd als een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, in strijd met de artikelen 9ter, 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in zonderheid de verplichting voor het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen bij het nemen van een beslissing;

Dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten werd geveld op 2 februari 2012 maar dat er beslissing tot het nemen van een onontvankelijke 9ter dateert van 8 november 2011 en dat een beslissing tot het nemen van een onontvankelijke 9bis dateert van 27 januari 2012 maar dat beide beslissingen nog niet waren betekend aan de eisers zodat zij op geen enkel moment konden vaststellen of de bestreden beslissing hier al dan niet rekening mee hield daar deze dateert van voor de andere beslissingen hen betekend werden;

Dat het aldus niet duidelijk is voor eisers te weten op welke basis nu net dit bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd is zodat dit een grove schending van de motiveringsplicht is;

Dat eisers tegen beide onontvankelijkheids beslissingen een beroep hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat deze beroepen het bevel tot het grondgebied verlaten niet schorsen;

Dat eisers dan misschien wel een tijdelijk uitsel of schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten kunnen bekomen maar dat dit — in de eerste plaats - nog steeds niet gegarandeerd is en — in de tweede plaats — het geenszins duidelijk is gedurende welke termijn de uitvoering van deze beslissing zou opgeschort worden;

Dat er bovendien moet worden vermeld dat eisers reeds op 6 maart 2012 werden uitgenodigd bij Fedasil om zich een plaats toegewezen te laten krijgen (schrijven Fedasil van 29 februari 2012 — stuk 5);

Dat er eveneens kan worden verwezen naar het Protocolakkoord tussen Fedasil en Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 6) waaruit duidelijk blijkt dat eisers nu zullen worden overgebracht naar een gesloten centrum voor uitgeprocedeerden en illegale families die worden begeleid bij hun vertrek uit België;

Dat het bestreden bevel niet is gemotiveerd door de afwijzingsbeslissingen van de aanvragen 9bis en 9ter, maar enkel door de asielprocedure die werd afgesloten;

Dat gesteld dat de eisers toch een vernietiging zouden verkrijgen van de beslissing die hun aanvraag 9ter of 9bis verwierp ingevolge de beroepen tot nietigverklaring die werden ingediend bij Uw Raad, en indien tegelijkertijd het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zou blijven bestaan, dan kan de tegenpartij nog altijd doorgaan met de stappen die werden gezet tot de begeleiding van het vertrek van de eisers en uiteindelijk hun verwijdering van het grondgebied;

Dat eisers aldus duidelijk een accuut belang hebben bij de vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten want indien dit niet zou worden vernietigd dan zou de tegenpartij zich niet verplicht zien om de aanvraag 9bis of 9ter nog te heronderzoeken en een nieuwe beslissing te nemen bij een vernietigingsarrest van Uw Raad in de zaken betreffende de aanvragen 9bis of 9ter ;”

3.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“ (...)In een enig middel voeren verzoekers een 'kennelijke gebrek aan formele en materiële motivering aan in strijd met:

- artikel 7, 9bis en 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen die de formele motiveringsverplichting betreffen;
- het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid en schending van het vertrouwensbeginsel, en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen in zonderheid de verplichting van het bestuur om alle elementen van de zaak in aanmerking te nemen.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R, v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd.

Dienomtrent houden verzoekers voor dat zij 'geen asielzoekers meer zijn maar dat zij een aanvraag 9ter en een aanvraag 9bis hangende hadden'. Hierover werd volgens verzoekers ten onrechte niet gemotiveerd in de bestreden beslissing, er diende te worden geantwoord op de aanvraag die verzoekers hadden ingediend op grond van artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers kennelijk uit het oog verliezen dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, geenszins nog een hangende aanvraag op grond van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet.

Zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier:

- heeft verzoekster bij schrijven dd. 26.08.2011 een laatste aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk verklaard op 08.11.2011. Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 09.02.2012.
- heeft verzoekster bij schrijven dd. 02.08.2010 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;
Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie onontvankelijk verklaard op 27.01.2012. Deze beslissing werd aan verzoekster ter kennis werd gebracht, waarna zij op 01.03.2012 (dus vóór deze procedure, die is opgestart bij verzoekschrift dd. 05.03.2012) hiertegen een beroep tot vernietiging heeft ingediend.

Het administratief dossier bevat verder geen nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde hiermee ook geen rekening kon houden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar een 'hangende aanvraag 9ter of 9bis', die er niet meer is/zijn. Hun beschouwingen missen feitelijke grondslag.

Uit een verdere lezing van het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoekers kennis hebben van zowel de beslissing van 08.11.2011 als van 27.01.2012, doch zij menen te kunnen doen alsof deze er niet waren aangezien deze beslissingen nog niet betekend waren op 02.02.2012 (datum dat de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker genomen werd).

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte. Het loutere gegeven dat de beslissingen van 08.11.2011 en van 27.01.2012 nog niet aan verzoekers betekend waren op datum van 02.02.2012, maakt uiteraard niet dat deze beide beslissingen niet bestonden of dat verzoekers dienstig kunnen pretenderen alsof deze beslissingen nog niet bestonden.

De kennisgeving doet de beroepstermijn lopen, doch het gegeven dat een beslissing nog niet betekend werd aan de vreemdeling, maakt niet dat deze zich niet rechtsgeldig in het rechtsverkeer bevindt. Geenszins diende de gemachtigde in het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker van 02.02.2012 nog te motiveren nopens aanvragen in toepassing van artikel 9bis of 9ter van de Vreemdelingenwet, waarover reeds een beslissing was genomen.

Terwijl verzoekers werkelijk niet ernstig zijn waar zij voorhouden dat eht voor hen 'niet duidelijk is te weten op welke basis nu net dit bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd is', terwijl zij er anderzijds wel in slagen om (p. 4 van hun verzoekschrift) de motivering van de bestreden beslissing te citeren, en hierbij blijk geven kennis te hebben van de precieze motieven, zowel in rechte als in feite.

Verder is het de verwerende partij welke relevantie verzoekers hun opmerking heeft, dat 'deze beroepen het bevel om het grondgebied te verlaten niet schorsen'. Zulks heeft geen enkele repercussie nopens de wettigheid van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Evenmin is de verwijzing naar een uitnodiging van Fedasil dd. 29.02.2012 relevant, temeer deze uitnodiging dateert van na de bestreden beslissing dd. 02.02.2012; noch is de verwijzing naar het Protocolakkoord waaruit verzoekers afleiden dat zij 'zullen worden overgebracht naar een gesloten centrum voor uitgeprocedeerden en illegale families die worden begeleid bij hun vertrek uit België' relevant in het kader van de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekers lichten in hun verzoekschrift ook niet toe hoe voormelde beschouwingen en verwijzingen dienstig zouden kunnen zijn, zodat dit onderdeel van het middel om die reden onontvankelijk is.

Verzoekers hun beschouwingen falen duidelijk in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die ten genoegte van recht werd ondersteund met draagkrachtige motieven, zowel in rechte als in feite.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 02.02.2012 geheel terecht een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Verzoekers tonen geen schending aan van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel, noch van de door hen als geschonden aangehaalde wetsartikelen.

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers hun enig middel niet kan worden aangenomen."

3.3. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoekster zich beroept op de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en op de schending van het vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling en beginsel schendt. Derhalve is dit middelonderdeel onontvankelijk.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Verzoekster houdt voor dat het niet duidelijk is te weten op welke basis het bevel om het grondgebied te verlaten gemotiveerd is, doch dit betoog kan niet gevolgd worden aangezien op zicht van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ze de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is, overwegingen die ze ook uitdrukkelijk weergeeft in haar verzoekschrift en waarbij uit het betoog kan afgeleid worden dat ze begrijpt dat de bestreden beslissing getroffen werd naar aanleiding van een afgewezen asielaanvraag.

3.6. Voor zover verzoekster aanvoert dat geen rekening gehouden werd met of gemotiveerd werd aangaande haar argumenten ontplooid in de ingediende "aanvraag 9 ter" en "aanvraag 9 bis", ziet de Raad niet in op wat deze verwachting gestoeld is, aangezien er blijkens het administratief dossier, voordat de bestreden beslissing getroffen werd, op 27 januari 2012 een beslissing getroffen werd aangaande de op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en op 8 november 2011 een beslissing getroffen werd aangaande de op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoekster bevestigt voormelde gegevens ook zelf in haar verzoekschrift en voegt voormelde beslissingen ook bij haar verzoekschrift. Zij is dus op de hoogte van het antwoord op de in deze aanvragen om machtiging tot verblijf aangevoerde argumenten en heeft er beroepen tegen ingesteld bij de Raad (cfr. punt 1.)

Noch de formele motiveringsplicht zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch de formele motiveringsplicht in het licht van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, noch de zorgvuldigheidsplicht vereisen dat een beslissing die getroffen werd op grond van artikel 52/3, §1, van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met of een motivering dient te bevatten aangaande argumenten die aangehaald werden op grond van artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet die reeds het voorwerp zijn geweest van afzonderlijke beslissingen die reeds voordien getroffen werden. De datum van betekening van de beslissingen die getroffen werden op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet is in dit verband irrelevant. Verwerende partij kan volledig gevolgd worden wanneer zij in haar nota dienaangaande stelt, "Het loutere gegeven dat de beslissingen van 08.11.2011 en van 27.01.2012 nog niet aan verzoekers betekend waren op datum van 02.02.2012, maakt uiteraard niet dat deze beide beslissingen niet bestonden of dat verzoekers dienstig kunnen pretenderen alsof deze beslissingen nog niet bestonden. De kennisgeving doet de beroepstermijn lopen, doch het gegeven dat een beslissing nog niet betekend werd aan de vreemdeling, maakt niet dat deze zich niet rechtsgeldig in het rechtsverkeer bevindt".

3.7. Waar verzoekster voor het overige de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing genomen werd ten aanzien van haar en haar kinderen in hun hoedanigheid van asielzoekers, terwijl zij geen asielzoekers zijn maar een

aanvraag 9ter en een aanvraag 9bis hangende hadden, ziet de Raad niet in hoe deze opwerping kan aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Nergens in de bestreden beslissing wordt trouwens melding gemaakt van de "hoedanigheid van asielzoekers". De bestreden beslissing vindt haar grondslag in artikel 52/3, §1, van de Vreemdelingenwet, en bevat feitelijke vermeldingen in dit verband die pertinent zijn en die verzoekster alleszins op zich niet betwist. Het gegeven dat verzoekster aanvragen om machtiging tot verblijf had ingediend op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet die in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, reeds afgehandeld waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, maakt niet dat verzoekster geen afgewezen asielzoekster meer is ten aanzien van wie een bevel om het grondgebied te verlaten kan getroffen worden.

3.9. Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift nog een betoog houdt over de niet schorsende werking van de in de punten 1.5. en 1.6. bedoelde beroepen, en gewag maakt van een schrijven van Fedasil, en van het Protocolakkoord tussen Fedasil en de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad net als de verwerende partij op dat niet kan ingezien worden welke relevantie deze opmerkingen hebben in onderhavige betwisting. Ze hebben geen betrekking op de inhoud van de bestreden beslissing en kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de wettigheid ervan. Verzoekster geeft ook niet aan op welke wijze dit afsluitend betoog inpast in het aangevoerde middel. Dit middelonderdeel is derhalve onontvankelijk.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september 2012 door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. EKKA